

Když se domov vejde do batohu

19.8.2026 - | Charita ČR

Z Výroční zprávy DCHB: Rok 2025 v Diecézní charitě Brno byl o lidech, kteří neztratili naději ani v nejtěžších časech. Naši pracovníci a dobrovolníci v deseti oblastních Charitách byli nablízku nemocným, seniorům i rodinám bez zázemí, aby jim pomohli najít pevnou půdu pod nohama. Pojďte se podívat na konkrétní příběhy z našich služeb, ve kterých se lidskost a profesionální podpora stávají skutečnou oporou v nouzi.

Sedává vždy na stejném místě v parku v Boskovicích. Má u sebe batoh, tašku a spacák – věci, do kterých se vejde celý jeho svět. Lidé kolem něj přicházejí a odcházejí, rozhovory zůstávají podobné. Často raději mlčí. Občas otevře knihu. Jednu z těch, které si půjčuje z malých budek po městě. S lehkým úsměvem říká, že čte všechno kromě červené knihovny.

Jan má sedmdesát let a osm let žije venku. Dřív nocoval v odstaveném autě ve Skalici, které mu později odtáhli a přišel i o ně. Dnes už zůstává v Boskovicích.

Narodil se na Slovensku, ale v patnácti letech se s rodiči přestěhoval do Olomouce. Tam vystudoval zemědělskou školu. „Maturitu jsem si udělal v době, kdy něco znamenala, ale teď už mi je to nanic,“ vzpomíná. Chvilí pracoval v kanceláři v zemědělství, ale sám přiznává: „To nebylo nic pro mě.“ Nakonec strávil většinu života za volantem kamionu.

Dlouhou dobu žil v Olomouci se svou ženou. Dnes si prý občas zavolají. Jan k tomu poznamenává: „Ona už má svůj život.“ Podrobnosti rozvádět nechce. Poté nějaký čas pracoval v zemědělství ve Skalici, kde měl zajištěno též ubytování. Po ukončení pracovního poměru musel opustit i byt, který obýval. K tomu dodává jen stručně: „Zavřel jsem dveře a byl jsem venku.“

Do Boskovic přijel kdysi za známými a už zůstal. Neříká, že je úplně sám, ale mluví spíš o známých než o přátelích, důvěru má k jednomu člověku. Na ubytovnu v Boskovicích jít nechce. Slyšel, že tam člověk nemá klid ani soukromí. Potkává však i dobré lidi. Má známou, u které si může vyprat, někdo mu občas koupí teplé jídlo. „Všechno dobré i zlé už bylo. Už mě nemůže překvapit nic a na to zlé nemyslím,“ shrnuje.

Důležitým momentem poslední doby pro něj bylo setkání s pracovníky služby Nová naděje Oblastní charity Blansko. Ta nabízí lidem bez domova denní zázemí – možnost hygieny, jídla, odpočinku a základního sociálního poradenství. Součástí je i terénní práce, kdy pracovníci oslovují lidi přímo v jejich prostředí.

Právě tak se dostali i k panu Janovi. „Oslovili jsme ho v parku v Boskovicích, kam chodívá. Zpočátku s námi spolupracovat nechtěl a neviděl důvod nic na úřadech řešit. Postupně však změnil názor. Pomohli jsme mu vyřídit potřebné náležitosti, včetně dokladů a starobního důchodu, který mu přiznali zpětně, jelikož na něj měl nárok, protože celý život pracoval. Jsme s ním pravidelně v kontaktu a dál s námi spolupracuje,“ popisuje sociální pracovnice Klára Buchlovská.

O budoucnosti Jan příliš nepřemýšlí. Sám říká: „Nedá se nic dlouhodobě plánovat. Žiju tak, jak umím, a jak to jde.“ V parku zůstává i dál. Se stejnými věcmi, na stejném místě a s podobným denním rytmem. Jen s tím rozdílem, že dnes už má vyřízené základní náležitosti a někoho, kdo s ním jeho situaci řeší.

Autor fotografií: Richard Bouda

<https://dchb.charita.cz/aktualne-clanky/kdyz-se-domov-vejde-do-batohu>